

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 40
BARCELONA, 23 D'AGOST DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFONN 2753 A

**La culpa fué porque un día
dije yo ante Gracia entera**

**que del quince de este mes
haría el auca sincera**

Los vecinos se despiertan
al son de bombo y platillos
y principia la alegría
de corazones sencillos.

La calle de Buenavista
presenta aspecto adecuado,
las flores en el balcón
i els músics sota el tablado.

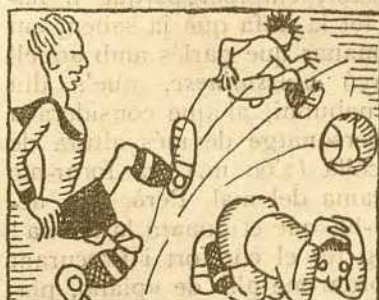
Y la de la Libertat
con papel, gasas y flores
en plena nocturnidad
envidia el sol sus fulgores.

Julia, harto de postín,
de bailar i de folgorio,
se dedica con buen fin
a hacer de Don Juan Tenorio

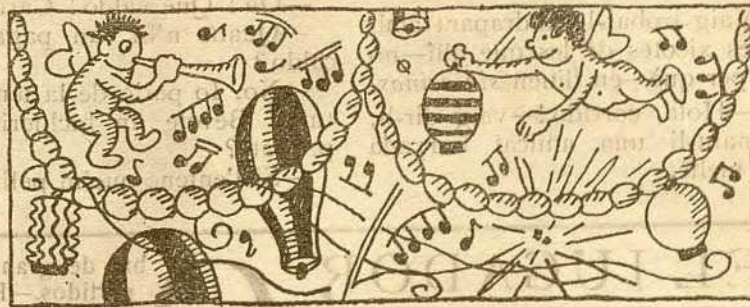
Al campo el Slavia va
con sus once futboleros,
los unos son «trovadores»
i los otros «gondoleros».

Julia, fiero i casquivano,
sin malicia ni rencor,
pone de una cox trapera
luto a la Fiesta Mayor.

fiero como un espartaco.
Aigüe, que estaba al billar,
al saber la atrocidad,
indignado, soltó un taco.

Aquí termina la historia
del día quince de agosto.
los unos gozan cantando
i otros gozan con el mosto.

Cien músicos desfilaron,
ya de cuerda, ya de viento.
Dichoso aquel que es feliz
i sabe vivir contento!

Parlant amb en Tuornabuoni o in tutti parti couceno fabi

Vostès ja deuen estar al tanto dels partits jugats entre l'«Europa» i la colla italiana de l'«Alessandria». Un servidor tenia c'anari, però es va atravesar pel meu camí una xicota completament de festa major, i si són joves (i si no ho són, ho han sigut o poden ser-ho), ja se'n faran càrrec. Per *La Vanguardia* i *Las Noticias* ja sabran que el primer dia va guanyar el «team» gracienc per 2 a 1, o sigui, un que de qué; i que el diumenge va fer dos quartos del mateix, repetint l'escoré que diu en Masferrer. L'Aigé satisfet, nosaltres també. Amb això, no crec que calgui fer-hi més gastos.

Abans de seguir, dec advertir-los-hi que d'italià en sé tant com en Sancho, i perdonin la immodèstia. Per això, quan el director, empipat perquè li havia fet la llufa que ja saben, em va manar que parlés amb aquell minyó *mussolinesc*, que's diu Tornabuoni, al que considerava el personatge de més altura de la colla (2'60 m.), va tocar-me la cama del mal. Però, ves, nega't-hi, que et donarà la llauna! Vaig fer el cor fort i procurant recordar-me allò de «piano, piano», «andamio» i «bona acera», que és tot lo que conec d'italià, vaig anar en busca de l'internacional de «marras».

Vaig trobar-lo andrapant amb dues xicotes de les que allí—no sé per què—en diuen *sin-orinas*.

—Hola, corrido!—vaig dir-li, donant-li una amical burxada al melic.

—Eh? Che cosa volete? Chi siete?

—Sóc del XUT, sap? Del «Xuti», tenorio!

—«Xuti»? Tenorio? Ma io sonno comendatore...

—Donces jo, sóc periodista. I voldria «garlare» una mica.

En Cangina, de l'«Alessandria», el porter més petit del món.

Fer-la petar, *sabe*? Una intervü...

L'home es quedà més sorprès que l'Ibars quan para un goal. Es veu que no hi estava fet a veure periodistes d'aprop. Després, tot xarrupant els fideus, exclamà:

—Oh! Qué caldo! Carísimo!

—Quant n'hi fan pagar del caldo?

—No. Io parlo de la temperatura! Bevete un bichierino de priorati?

—Si l'entenc que'm pelin. Pe-

rò, veurà, anem al gra, que m'esperen.

—Scusatemi. Io estato campioni cinque volta, internazionale due e possevo 23 medaglias...

Aquí jo, per fer el caca, vaig ensenyar-li la medalla d'or borat que vaig guanyar a la sortija de Cardedeu. Ell la mirà i digué:

—E de lei?

—No. No és de llei. Es quincalla, però fa l'efecte, oi? I digui, digui, quins jocs juguen a la seva terra...

—Il calcio...

—Ho conec. Jo vaig pendre «bromuro de calcio» un remat de temps.

—¿Che avui da stupire, questo? Giuocamo al calcio, pallone, velo e tutti.

—També al *tutti*? I a la manilla, no? I que me'n conta de la seva excursió?

—Sonno encantato da questo paese. Ma, al diavolo se capisco per che la concorrenza ma ditto... questo che si posa en il sandwich... «man... teca».

—Còm diu? «Manteca»?

—Sí. «Burro». Cosa che ne sono estatico. Votri giucatori sonno une rapazzi molto arditi, ma i notri giuocamo megliori. A Alessandria clavami panattiera a tutto Dio. Sonno i trumfi. E poi, a l'estate non posso giuocare. Ah, io sento pigrizia!

—I això què és? Una malura?

—Mandra. Bordoy e un ragazzo de coraggio chi salta come una llagasta e tene molto occhio.

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

obra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

Ma sa camiciola e niente estetica. Garrobé e un zio con tutta la barba, ma guilla dei poste i un giorno s'en farà l'astella. Serra, sua moltissimo e se vedo nero e Corbella penca molto, ma no engresca. Pelaó, non a apatia, il poverino, ma sa testa no arriva a la de un servitore e questo le empipa e scoraggia. Il mezzo Alcoriza, mezzo frio mezzo racemo. Pellicer — ma quel naso! — gamba molto e giuoca con sfacciataggine...

—Còm diu?

—Barra. Julià è molto bello è mirabile. Risembla un cromi. Giuoca con abilita. Cros, non e terribile ni mangia la criature. Aveva un giorno de mala pata il giovedì. E la domenica idem. Cella è il peggio del undici. Cinca, il proverino, mutta di colore e va de buona fede. Ah! E l'arbitri dei giovedì, e una caffettiera russa.

—I estan contents?

—Molto. Gannini, il portiere en abreviatura, está torrato per una ragazza degli Refectorium. Migliavaca e Crotti s'han gastato cinquecentos pafies en grimegia e Viviani a perduto un paio di mutande...

—Eh?
—Uns calçotets...
—I del senyor Aigé, què me'n dieu?

—Ah! Molto bene!

—Sí. Té molts bens. Hi tracta, sap? I gasta moltes pafies pel club.

—Pafias? Che cose e?

—Pasta. Molts mils...

—De lira?

—No deliro, no. Pot pujar-hi de peus. Aquí tot ho arreglem amb calé.

—Oh! il denaro! In tutti parti cucceno fabi...

—Ah! A Itàlia també?

—Oh! a raggione feti. Tu non sai de la misa la mezza, per Dio!

—Ei! El *perdido* serà vostè! No val a faltar.

—Non e possibile seguire... Andatevene... Dopo pranzo non valo violentarmi...

I va tocar el dos. Però jo ja havia fet la intervü que és lo que el director volia.

Per aquesta setmana ja tinc els cigrons assegurats.

CUSCUNILLES

Carta oberta

Sr. Director de XUT!:

Pobre y desconsolado sin familia conocida, con gana atrasada y carpanta adelantada, le suplica encarecidamente se digne recomendarle eficazmente al Comité Provincial de la Federación para que le subvencionen en un estudio que tiene hecho para solucionar el profesionalismo deportivo por un procedimiento novísimo marca *L'ham*.

A su tierno corazón recurro y no dudo que, dada la fraternal amistad que le une con los señores Rosell y Giralt, logrará me apoquinen algunos beatos, que buena falta me hace.

Atentísimo suyo afmo. s. s. q. b. s. m., *Agapito Rupiañez*.

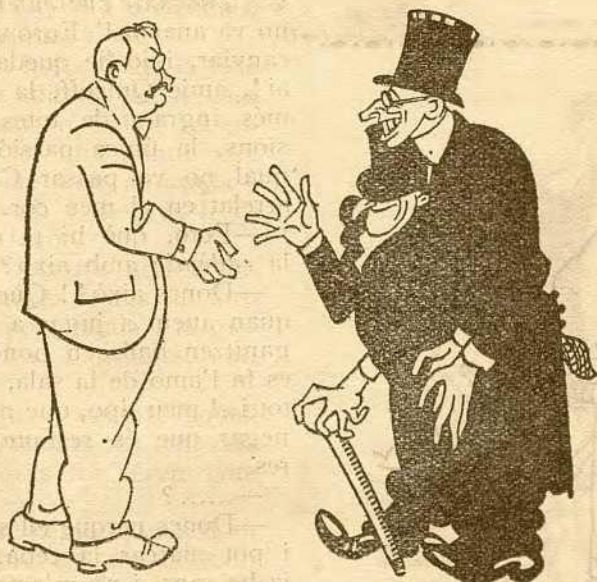
Aquesta carta la vàrem rebre l'altre dia, i decidírem plantejar immediatament la qüestió als de la casa-cascall del carrer de Bilbao.

Es tractava de donar llum al cervell d'uns senyors que no *comian*, ni *bebian*, ni feien res, pensant amb la manera de gastar quaranta mil peles.

Considerando que es tracta d'un bon senyor que es preocupa de l'esport, i que ens ha promès no ficar-se amb ningú, i molt menys tenir intencions d'eclipsar a en Cabot:

Creiem i suposem que tots vostès no ens negaran que tenim raó i que el Comitè Provincial faria molt santament si protegia a en *Agapito*, ja que no en surten així com així, del cervell dels nostres federatius, idees tan lluminoses com aquesta.

Així, doncs, quedem en què traslladarem la missiva a dits senyors i esperem que no tiraran per terra el nostre prestigi, ja que donaran a dit *infrascrito* lo que bonament puguin, i així tots nosaltres podrem dir que hem contribuït a *despejar* amb alguna cosa el cervell dels mai prou alabats amics Rosell i Giralt.

EL SEGUR D'EN GAMPER

—Còm el vol el segur: contra incendis, robos, naufragis...?

—No. Jo lo que vull és un segur contra l'«Europa».

LA REDACCIÓ

Parlant amb en Garrobé

M'ho va dir un amic: Saps en Garrobé? Doncs cada vespre va a una *cadèmia*.

Aquesta ploma no sap gaire Geografia i això de *cadèmia* m'hi jugaria cinc cèntims que està mal escrit.

—*Bueno!* Es que el xicot deu volguer apèndrer.

—Oh! Es que és una *cadèmia* de ball!

—Ah! Això ja és més *grava*, ho posaré al XUT! Però... escolta: a quina va?

—Als... (*Bueno*: reclams gratis, no).

Jo estava que no sabia què fer, oi? Doncs sí, senyors, ara sí que sé què fer: aniré a veure en Garrobé per a que m'expliqui els motius perquè va a la *cadèmia*.

—Hola, Garrofa!

—Tu? Tu, aquí, pastarada dinyada, masmort?

—Què tens, home, què tens?; *Pareces esverado!*

—Tu diràs; has descobert el meu secret, mala negada! No veus que ara se'n enterarà tot-hom, malitsiga?

—Però calma, home, calma;

sembla que sigui una cosa dolenta el que vingui aquí.

—No; però ara ho posaràs al XUT! i quan aquelles *tòtils* ho llegeixin em pendran el pèl.

—No, home, no!

—I a què hi vens aquí?

—Tu diràs! Si et sembla vindré aquí a apèndrer de nedar.

—*Bueno!* Però si em promets que no ho diràs a ningú, t'obriré el meu *virginal a la par que inocente corazón*.

—Et prometo, tant solemnement com es varen prometre els Amants de Teruel que no ho diré a ningú; ara, que em reservo el dret de escriure-ho.

—Així *bueno*, així ja sé que no se'n enterarà ningú.

—Però, què et creus? Si el XUT! es ven fins a les illes Pastanegals i tenim subscriptors esquimals i fins ni ha què són naturals d'Esparraguera!

—*Bueno*; el XUT! es llegeix molt (*¿qué duda cabe?*), més que *La Vanguardia*; però lo que tu escrius, no; no més ho llegeixen els ximpls...

—Escolta: això és un insult!

—Home, això són *palabras mayores que cual hojas del ár-*

bol caldas, juguetes del viento son.

—Ah! Si és així, *bueno*; però d'on te l'has après aquesta *fraseologia* tan bonica?

—Home, no sé si ho vaig llegir en un article d'en Xènius o bé en un llibre de *los sueños*.

—Estàs molt *inllustrat*, noi; però anem al gra. A què vens aquí? et torno a preguntar; si no m'ho dius de cop com si fos una pulmonia, et retiro la amistat.

—Doncs mira, veuràs: és allò, un home hi ha cops que se'n atipa de fer el ridícol, i jo ja n'estic fins al cap d'amunt. I això ja s'ha acabat. Es creuen que seran ells sols els que poden marcar la ceba? Doncs d'ara endavant les bolees les faré amb un punt de tango.

—Enterat; estic completament peix, no sé pas lo que dius.

—Para atenció, escolta i *no me interrumpas*.

—*Soy todo oidos*.

—En Cros, el jugador «gentleman», el que fins ha lograt crear una moda de pentinat, l'únic, el que està prenent la parròquia a en Julià, era un *pobre ignorante cualquiera* fins que no va anar a l'«Europa», allí va canviar, i jo he quedat parat, i ai!, amic Quicoff, la enveja, la més ingrata de totes les passions, la única passió — per la qual no va passar Crist — ha arrelat en el meu cor.

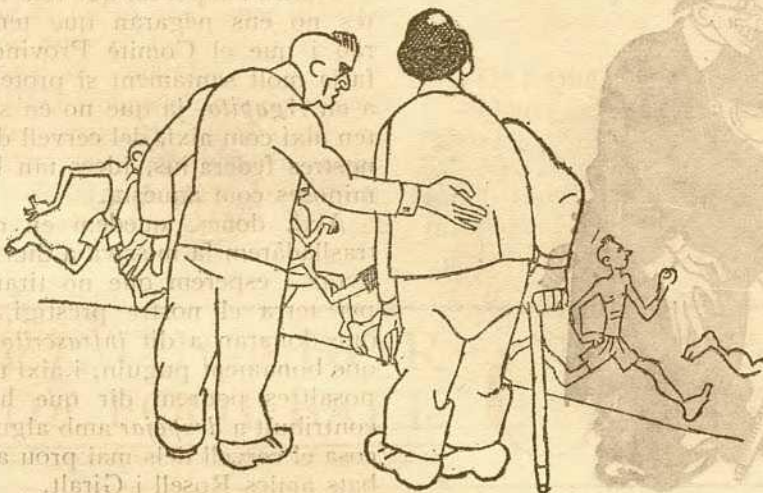
—Però, què hi té que veure la *cadèmia* amb això?

—Doncs això!! Que en Cros, quan anem a jugar a fora i organitzen balls en honor nostre, es fa l'amo de la sala, i jo, amb tot i el meu tipó, que no em pots negar que és *serrano*, no faig res.

—.....?

—Doncs perquè ell sap ballar, i pot marcar la ceba..., i ara, ja ho saps, i no m'amoïnís més.

—Ara per ara no més sé lo que m'has dit; però ara m'has

—Li agrada a vostè la marxa atlètica?
—Home! M'agrada més la marxa Real!

de dir més coses encara: m'has d'explicar com te va l'«Europa».

—Ah! Hi estic admirablement bé; fins ara no més tenia una mica d'enveja perquè ells eren campions i jo era l'únic que no ho era; però com que aviat ho tornarem a ésser, i d'Espanya, ja no em fa res; això no més em sap greu no tenir de company en Reyes, tant que ens aveníem, tant que ens estimàvem.

Jo prou li vaig dir allò de *Vente conmigo y no temas*, «ja saps que val més ésser rei d'Europa que del Poble Nou», però no n'he pogut sortir, i en comptes d'en Reyes, haurà de tenir en Serra.

—I l'entrenador?

—Ah! Ens el estimem molt; el que més l'estima és en Julià. Mira si l'estima, que fins de tant en tant li tira algun sabatot pel cap. Jo al principi vaig protestar a la xunta perquè sempre ens venia amb sermons que no beguéssim ni fuméssim, i ell el dia que beu menys, beu 20 copes de Wisky.

—Garrobéeeee!!!!...

—A Déu, noi! Em crida el professor. Quan en sàpiga ja te n'ensenyaré.

—Escolta, home, escolta...

—No, home, no; no veus que en López m'ha promès que avui m'ensenyaria el punt de «la mosca pansida»?

—Alanta, doncs!

QUICOFF-PLONGEON

—Has de tornar a deixar-me el jugador. El deport català, la gimnàsia i el sindicat de llevadores ho reclamen.

—Si, *bueno* — sembla que va dir el directiu; — però jo no puc. Els socis m'apedregarien. Prou vaig fer aleshores.

—Pensa...

—No puc...

Un jorn, el directiu va precisar del jugador en *entredicho* i el va fer servir, i el maquiavèlic Cabot va denunciar el fet a la F. C. C. F., i aquesta, que ve a ésser l'eixida de càn Cabot, va clavar al club 500 peles a la misèria.

Bueno, cavallers, n'hi ha per llogar tribunes i risa para todo el año.

Ara el club s'ha empipat i el directiu de marres saben que ha dit?

«Amb sentiment veig que la F. C. C. F. vol que es facin públics documents que demostrin la informalitat que regna entre els clubs. Per ma part, he fet tot lo que humanament he pogut perquè no translluis al públic, mes com la informalitat no és nostra i de callar en resultem perjudicats, crec qu'ha arribat el moment de anar allí a on ens porten, encara que com és natural i molt a pesar nostre, l'esport en resulti perjudicat.»

Un altre copet al senyor Cabot

Enraonar del maquiavelisme d'en Cabot és com cantar el «*Hay que ver!*», una cosa ja passada de moda; però no podem resistir més. Un cop en Quirova diu allò de «*pecho al agua*», és capaç de fer capbuçons a un *lavafruta* i havem sapigut una que és la quintaessència del maquiavelisme, el *no va más* i el «*omni soít qui mal y pense*» de la frescura o fredor si els hi sembla més bonic.

Un jorn un home llegia la vida d'en Zamora editada per la casa «Calpe», quan en Cabot va entrar i li va fer una genuflexió. Després d'això una abraçada i *aluego* un petó. I després li va demanar un favor.

—Tu em deixaràs aquest jugador, perquè es tracta de lluitar per el deport català i la glòria i els llores, i demana, noi. Tot per tu!

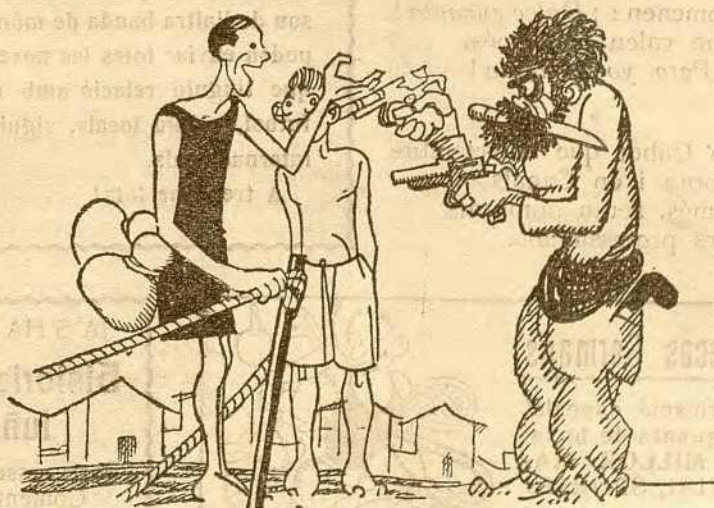
Després, jo et deixaré aquell jugador que tenim en *entredicho* i el podràs fer servir com vulguis.

L'home que llegia la vida d'en Zamora i que era un directiu sansense, va acceptar, i el nostre maquiavèlic i pelat Cabot va escriure uns documents que han

vist aquests ulls que, ai! s'ha de cruspí la terra.

I el jugador que en Cabot demanava va jugar contra un equip fort, potent, famós: contra el «Nuremberg», ja els hi diré.

Pocs dies després, en Cabot es va tornar a presentar davant d'aquell directiu sansense i li va dir:

—Veurà, com que el metge m'ha recomanat un bany d'impressió!

Això, tant terriblement seriós, ho publiquem perquè és necessari demostrar que després del *The Times*, el XUT! i además perquè això que avui no té gràcia, la pot tenir d'aquí poc. I, finalment, perquè és una xafardia mascle, que no era cosa de

deixar de fer conèixer a *nuestro distinguido público*.

Cabot, Cabot,
cadascú fa el que pot;
però el més viu la dinya.
I pensa en la tragedia de la
[viña!
QUIROVA

Pero yo al tanto!

Aquesta poesia és la segona part de la publicada la setmana passada, que portava per títol «No en fumaràs pas».

Dijeron, no sé si es cierto,
que Bordoi está enojado
i todo cuanto le advierten
es llover sobre mojado.
Y que cuando coge el XUT
dice: Els hi clavaré un tanto!
Y ha decretado mi muerte.
¡Pero yo al tanto!

I que si tant s'hi empenyen
tancarà de *cal y canto*
a tots el nom d'*amateur*.
¡Pero yo al tanto!

S'esbomba que en Pelaó
quan va veure en Tuornaboni,
veient que ho feia millor,
es posà fet un dimoni.
I que com a capità
i quefe suprem del mando,
va manar: Llenya! a en Julià.
¡Pero yo al tanto!

DOVA

Con cara de buen sujeto,
Gamper jura, i con fervor
nos promete que el equipo
se entrena a más i mejor.
Y lo dice en buen francés,
en inglés i en esperanto,
para ver si nos convence.
¡Pero yo al tanto!

Ens diuen que l'athletisme
català no ha triomfat
degut a manca d'entreno,
de força i de voluntat.
I que els del Nort ens estimen
i ens nomenen: ¡*Dulce encanto!*
sinó que valen molt més.
¡Pero yo al tanto!

Diu en Cabot que al setembre
en Zamora i en Canals
i cent més, seran nombrats
jugadors professionals.

ALS DE FORA

Tan si sou de Picamoi-
xons com de Santa Perpè-
tua de la Moguda, com si
sou de l'altra banda de món,
podeu enviar totes les noves
que tinguin relació amb el
futbol, siguin locals, siguin
internacionals.

A treballar tots!

BOXA

Amb el ple de costum tingué
lloc el dijous, al parc, la vetlla-
da de boxa, a base de la final
de la Copa Madrid.

El primer combat entre l'Al-
berich i en Sales fou dels que
permeten apostes i obliguen al
públic a exterioritzar les seves
impressions.

El nivellament de forces feia
que la victòria no es decidís ni
per un cantó ni per l'altre car
ambdós combatents treien forces
de flaqueja apurant-se mutua-
ment.

L'Alberich, més tossut que en
Sales, aconseguí guanyar, en-
cara que de ben poca coseta.

La final de la Copa Madrid
ens proporcionà una sorpresa.
En Zaragoza, atacant com un
foll, va atabalar a en Masferrer,
guanyant el combat per punts.

Els partidaris d'en Masferrer
varen posar el grito en el cielo,
però els jutges, prescindit dels
parers dels obcecats, donaren
per ben guanyat el combat a en
Zaragoza.

En Rey ens va donar una altra
sorpresa. Acostumats com estem
els espanyols a que ens guanyi
el Moro, no creiem possible la
victòria d'en Rey. Però aquesta
vegada el Moro va rebre, i en
Rey, l'home dels salts mortals
i de les esquivades teatrals, va
sortir del «ring» victoriós i con-
tent.

L'últim combat a càrrec de
l'Alis el Gordo i en Calvo, de-
vingué una baralla de matalas-
sers.

L'Alis, més bregat que l'al-
tre, va emportar-se'n la victòria.

La pròxima vetllada serà ama-
nida amb el combat Albert-Mes-
tres.

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MA-
TERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

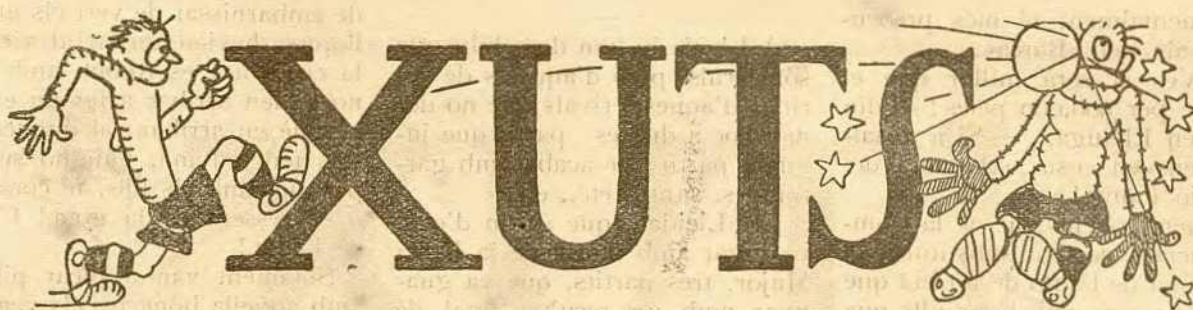

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cata- luña de Fútbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat;
Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent pà-
gines amb coberta a tricromia 1'50 Ptes

Si no surt cap entrebanc, el 14 de setembre es celebrarà a l'altra banda de mar el campionat de boxa del pes fort, entre en Dempsei i en Firpo.

Els entrenaments són terribles. En Dempsei s'alimenta amb vigues de ferro i claus de ganxo i en Firpo es fa repicar el cap amb una maça de ferro de 100 quilos.

Es dona com a cosa segura que ni l'un ni l'altre podran perdre.

Per a l'hivern que ve, els organitzadors de les vetllades de boxa es troben amb la dificultat de contractar a l'Alis, car aquest demana 2,000 peles per combat. ...Però al mateix temps saben que sense l'Alis la temporada serà una cosa ensopida!...

Amb l'«Alessandria» han vingut un porter que sembla l'«enano Paquito» i un mig centre que sembla el gegant del Pi.

Aquests dos jugadors valen per quatre. Per què?, diran vostès. Doncs, perquè essent el mig l'un i el porter l'altre, són els dos extrems.

...Sí, home, l'un per massa alt i l'altre per nano.

A Badalona s'ha celebrat el campionat ciclista en pista, i en Bover ho ha acaparat tot.

Sabem de més de quatre badalonins que s'han venut la bicicleta.

Es natural; representava un capital improductiu.

Els de l'«Español» estan contents per que ja no deuen cap pesseta a ningú.

No en va tenen en Tallada,

que és catedràtic de matemàtiques de l'Escola d'Enginyers.

Això els hi val uns quants socis, car la majoria d'alumnes per a tenir-lo content es fan socis de l'«Español».

L'escena a la F. C. C. F.

Un senyor que comença per S.:

—Vostè aquí, vostè allà.

Un senyor que comença per R.:

—Senyor president: Si jo fos vostè, a aquest senyor S. ja l'hauria posat a rotllo.

El senyor que comença per S.:

—Això, senyor R., amb termes de pinxo vol dir...

El senyor que comença per R.:

—Perdoni, senyor S., però no he tingut ocasió de conèixer a aquesta gent.

El senyor que comença per S., vostès es creuen que es va enfadar. Doncs, no, senyor. Va fer com aquell que sent ploure. *C'est la vie.*

El primer partit entre els de l'«Alessandria» i l'«Europa» fou arbitrat per el colegiat «europeo» a l'ensens que tartamut, Casterlenes. Està clar que el tenir un defecte de llenguatge no vol dir que no es pugui tirar de pitó, però molts cops té els seus inconvenients. En dit partit, en ocasió d'haver en Julià carregat a l'istil de com es descarreguen els carros a un italià, en Casterlenes, molt seriós, se li apropà per amonestar-lo, i tots els que el coneixien es posaren a patir. Fins hi va haver qui va dir:

—Sí, sí, sí, li, li, haaa, de, de, dir, gaires coses no cal continuar: es farà fosc.

Sort que en Julià ho va arreglar diguent-li, amb tot respecte, abans de començar l'amonestació:

—Calla, mona.

Davant de tan convincent argument, en Casterlenes va callar. Portava ja dites tres paraules.

Sembla que la junta de l'«Avenç» pensa posar en Baú al lloc d'en Barrera, i no sabem si serà per aquest motiu que en Barrera volta molt per el camp de l'«Europa».

Es repetirà allò de: volta el món i torna al...

El proper dia dos de setembre, l'«Europa» i l'«Español» tenen que fer el desempat del partit en que es jugaven onze copetes.

Qui guanyarà? *Chi lo sa*, sols podem assegurar-ls-hi que el resultat d'aquest partit és esperat amb cert interès al carrer Fortuny.

Els àrbits ja es preparen per la reunió que tenen que celebrar a fi d'aquest mes. De moment han desqualificat a en Fabregat perquè tenia que anar a arbitrar un partit i per por de que li trenquessin una costella, no hi va anar.

Aluego, acordaran que en vista que les coses van per el terreny seriós, els hi han d'augmentar el sou, o sinó, a la huelga com l'any passat; és allò: *ilusiones y ná más.*

Que si lo de l'«Español» és paveria! Que si en comptes de camp serà un be negre! Que si aquí, que si allà! Tot això és lo

que actualment té més preocupats als del «Barça».

—Ves si serà millor que el nostre per 900,000 peles! — diu mossén Lletuga... — Si a nosaltres ens en costa a la vora del mil·lió i mig!

Estem veient que a la competència esportiva substituirà la rancúnia de l'amo de torreta que no pot veure amb bons ulls que el del costat la tingui més caia.

Sabem que en Torres Ullastres ja es prepara per ésser president del Comitè Regional, i cada dia pren uns preparats estrambòtics que li ha recomanat el maquiavèlic Cabot per canviar la veu.

Afigurin-se que amb una d'aquelles reunions mogudes que tan sovint tenen lloc, hagués d'imposar l'ordre amb aquella veu, de cap manera; abans es tirarà a la caçalla, a l'aiguardent i al líquid de matar rates. Abans que tot la autoritat, costi el que costi.

A primers del pròxim setembre es reunirà el C. R. per fer com ja hem dit president a en Torres Ullastres i per discutir els estatuts Cabot-Tallada (que l'un diu que són fets per ell sense que l'altre l'hagi ajudat, i l'altre diu lo mateix). Estem enterats que una de les coses que portarà més *cola*, serà un article en que es parla d'augmentar a vuit clubs els grups A i B.

La majoria dels de primera categoria s'hi oposen, però com que en Cabot té un compromís de lo més seriós que hi pot haver amb un club, ha buscat l'apoi dels de segona lliga i creiem que l'ha trobat, i ara per a acabar de fer la llesca als atrevits que s'hi oposaven, vol presentar una proposició suplementària dient que el augment de grups comenci aquest mateix any (els estatuts no començaran a regir fins al campionat de l'any que ve).

Eh? Que els sembla, és una notícia per dar-se importància o no?

A Lleida hi han dos clubs que són rivals, però d'aquests de veritat, d'aquests rivals que no donen lloc a dubtes: partit que juguen, partit que acaba amb garrotades, sang i etc., etc.

El «Lleida», que és un d'ells, va jugar amb motiu de la Festa Major, tres partits, que va guanyar amb un resultat total de catorze a dos.

Vostès creuran que els de la «Juventut», que és l'altre rival, es varen empiar per aquest «score», no? Doncs no, senyors, es varen més que empiar, es varen indignar i varen publicar un bàndol en que ordenaven que els socis del «Joventut» tenien que declarar el boicot a tots els del «Lleida».

Així és que si un soci del «Lleida» necessita una gorra de cop, i el gorrista (no és alusió) és del «Joventut», es queda sense la gorra; ara, el cop, no els hi assegurem.

Continuen les discussions entre el «Gràcia» i l'«Iluro». Els del «Gràcia» diuen que volen presentar l'equip actual, mentre que els altres diuen deu d'ésser el del campionat; i em sembla molt que a qui daran la raó serà a l'«Iluro».

L'«Avenç» va fer la reunió reglamentària per la elecció de nova junta, i resulta que en comptes de nova és vella, ja que quasi tots han tornat a ésser elegits.

Els felicitem.

Un amic nostre, espanyolista i xafarder, ens diu que en La Riva ha contractat tres estrangers, d'aquells de «cartel», per a fer el caca en els partits fora de concurs.

En Mallorquí troba que això és malgastar pàfies, i que ben repartides entre els jugadors...

Tot és qüestió d'opinions.

Els guetos del «Català» estan desesperats. Ells, que desitjosos

de embarnissar de vert els antics llorers, havien tornat al vici de la coça, ara es troben amb que no poden arribar a fer un equip perquè en arribant el diumenge, tots tenen feina. Qui no surt a passeig amb els fills, té cor-agre o es ressent de la gota! Coses de l'edat!

Solament van a picar pilota, amb aquella bona fe, els venerables Martí Cusí, Mensa i Garcia.

En Torres Ullastres prepara ja el programa de *festecs* per les «bodes de plata».

Passarem per tot menys perquè ens faci un discurs. Que consti.

L'hora del correu

Barcelonina: El allò, sap? alguns diuen que sí i altres diuen que no; però jo li dic que sí; lo únic que no li asseguro és si serà en el primer.

Tòful: No, senyor, no té raó; lo que ens va enviar va arribar tard, així és que si s'enfada tindrà dos treballs.

Lolita: Ja tornem a estar així? Que li han tornat a agafar els cinc minuts?

Cuanitu: Gràcies, mercès; vostè és el no va més de la cortesia; la seva carta és tot un tractat d'urbanitat, el seu xut és el non plus ultra dels xuts finolis. El publiquem i esperem que ens enviari més.

Mary: Ja sabem allò: va ésser una ensopegada, un *faut* involuntari; demés li asseguro que no va ésser goal.

Li pot escriure al Bar Monumental de Gràcia i al seu nom.

As: As-colti, jove: què es creu? Que potser es pensa que és veritat? No, home, no; no s'esveri, ja es pot posar tranquil; tot és paveria.

Futbolero: Ens enterarem, i si és cert li assegurem que no passarà més; de totes maneres li advertim que no tenim pa a l'ull.

Bolca: Ja ens ho pensàvem que acabaria malament vostè. Si ens torna a enviar res més, el fem processar. Ai!, nix! Què s'ha cregut?